

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἀρχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν ὁπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμ. 50. Ἐξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σ. ἀλλινία 10.
Ἐξάμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐρυπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἰανουαρίου 1925

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 5

ΧΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1925 Χ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Κι' ἀληθινὰ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦταν σωστά κορακίδια. Ἐκλεβαν, λεηλατοῦσαν, κι' ἀγόραζαν σὲ μηδαμινές τιμές ἀπ' τοὺς Πρώσσους στρατιώτες, τὰ πράγματα ποὺ ἐκεῖνοι ἐδρῖσκαν» στὰ σπίτια, στὶς ρίλλες, στὰ μαγαζιά, ποὺ οἱ νοικοκύρῃδες τάφηναν κι' ἐφευγαν. Στὸ «Πανοσχεῖο τῶν Τριῶν Ἀστέρων», ὅπου μπήκα νὰ πάρω κάτι, ἦταν ἓνα πλήθος ἀπ' αὐτοὺς τοὺς παλιανθρώπους. Μαζὶ μ' αὐτοὺς ἦταν καὶ στρατιώτες.

Κοντὰ στὴ γωνιά ὅπου εἶχα καθίσει, ἓνας «οὐντερ ὀφφίτσιρ» (¹) συζητοῦσε μ' ἓνα ἀπ' τοὺς παραξένους ἐμπόρους. Ἦθελε νὰ τοῦ πουλήσει ἓνα ὑπέροχο χρυσὸ ρολόγι με χρυσὴ καδένα. Ποῦ τῷχε «βρῆ»; Ποιὸς ξερεῖ; Ἵσως πάνω σὲ κανένα σκοτωμένον ἀξιωματικό...

Τέλος ἔγινε ἡ συμφωνία. Ὁ ἔμπορος ἔδωσε δέκα γερμανικὰ τάλληρα καὶ πήρε τὸ ρολόγι καὶ τὴν καδένα, ποὺ ἄξιζαν τὸ λιγότερο πεντακόσια φράγκα. Ὁ ὑπαξιωματικὸς σηκώθηκε κι' ἐφυγε ἀμέσως.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, μερικοὶ οὐλάνοι σταματήσαν στὴν πόρτα. Οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ κατέβηκαν ἀπ' τ' ἄλογά τους καὶ μπήκαν στο πανδοχεῖο. Ἀμέσως ἔγινε ἀπόλυτη σιωπὴ κι' ἀκολούθησε μιὰ παραξενὴ γοργὴ σκηναί. Στὴ διηγοῦμαι, ἐδῶ, μαμὰ μου, γιατί εἶναι χαρακτηριστικὴ.

Ὁ ἀνώτερος βαθμοφόρος ἔπ' τοὺς οὐλάνους, ἓνας λοχαγὸς μὲ μακριὰ γενειάδα, —πῆρ' ἓνα ἄγριο ὕψος καὶ πρόσταξε μὲ σκληρὴ φωνή:

—Ἐξω, παλιόσκυλα! Στὴ στιγμὴ!

(¹) Ὑπαξιωματικός.

Δίχως νὰ βγάλουν μιλιὰ, σηκώθηκαν ἓνας-ἓνας καὶ βγήκαν τρομαγμένοι, ἔρποντας σχεδόν, κάτω ἀπ' τὴν ὕδριστικὴ διαταγὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Ὁ τελευταῖος μάλιστα, ἓνας γέρος μὲ σουφρωμένα μάγουλα, δέχτηκε καθὼς ἐφευγε μιὰ καμτσικιά, ποὺ τοῦ τὴν ἔδωσε μὲ τὸ μαστίγιο ὁ λοχαγὸς γιὰ νὰ γελάσῃ. Ἀ, πὼς εὐχαριστήθηκα!

«Ὁ Παῦλος ἄρχισε νὰ κρατῇ σημειώσεις...» (Σελ. 26, στ. β').

Ἐμεῖνα μόνος, μὲ τοὺς Πρώσσους.

—Τι κάνετε ἐδῶ σεις; μ' ἐρώτησε τότε ὁ λοχαγὸς σὲ θαυμάσια Γαλλικῇ.

Ἀπάντησα μὲ μιὰ προσποιητὴ ἀταραξία.

—Εἰμαι ντόπιος.

—Ἀ!

Μὲ κοίταξε μὲ κάποια ὑποψία, καὶ ἀμέσως ὕστερα μὲ ρώτησε:

—Φερστέεν ζι Ντόυτς; (¹)

(¹) Ἐννοεῖτε Γερμανικά;

Τὴν περίμενα αὐτὴν τὴν παγίδα.

Πῆρα ἓνα ὕψος σὰ νὰ μὴν ἐννοιωθᾷ τι μούλεγαν, κι' ἀπάντησα:

—Δὲν ξέρω Γερμανικά, κύριε.

Ὁ λοχαγὸς δὲν ἐπέμεινε. Μοῦ γύρισε τὴ ράχη, κάθισε μαζὺ μὲ τοὺς ὑπολοχαγούς του καὶ παραγγείλαν φαγητό. Ἀρχισαν τὴ συζήτησιν. Ἐγὼ τέντωνα τ' αὐτιά μου.

—Ὡστε, λοχαγέ μου, δὲν εἶναι γνωστὸ ἀκόμα ποῦ βρίσκεται ὁ στρατὸς τοῦ Σαλόν; ρώτησε ὁ νεώτερος.

—Ὅχι ἀκόμα ἀκριβῶς. Στις 24, οἱ περιπολῖες μας μᾶς ἔδωσαν θετικὰς πληροφορίες. Μὰ ἀπὸ τότε τίποτε νεώτερο.

—Ὑποχωροῦν δίχως ἄλλο πρὸς τὸ Παρίσι. Τὸ μόνο ποὺ εἶχαν νὰ κάμουν...

—Μπᾶ! φαίνεται — μὰ τὸ Ἐπιτελεῖο δὲν εἶναι βέβαιο — πὼς λόξεψαν κατὰ τὸ Βορριά.

—Γιὰ νὰ μᾶς ξεφύγουν καὶ νὰ βοηθήσουν τὸ Μέτς;

—Ποιὸς τὸ ξέρει! Ἡ κίνησις αὐτὴ εἶναι ἐλδότελα παράλογη. Μὰ τὸ μόνο θετικὸ εἶναι ὅτι μιὰ ἐφιππη περιπολία βρήκε σ' ἓνα σταθμὸ μιὰ γαλλικὴ ἐφημερίδα, ποὺ ἔγραψε αὐτὴ τὴν εἰδήσιν. Γιαυτὸ μᾶς διέταξαν ν' ἀλλάξουμε μέτωπο καὶ νὰ στραφούμε κατὰ τὸ Βορριά.

—Τι κουτὸς λαὸς!

φώναξε γελώντας ὁ ὑπολοχαγός. Ν' ἀφίουν τοὺς ἐλαφρόμυαλους τοὺς δημοσιογράφους νὰ τὰ βγάζουν βλαστὴ φόρα! Θὰ δοῦν ποὺ θὰ τοὺς βγάλῃ αὐτὴ ἡ ἀσυλλογισία τους! (¹)

—Εἶναι κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ τοὺς φέρῃ τὴν καταστροφὴ, δήλωσε ὁ λοχαγός. Στὸν πόλεμο, βλέπετε, ὑπολοχαγε φὸν Χόρνσχοφφ, μιὰ ἀρχὴ ὑπάρχει:

(¹) Εἶναι ἐξακριβωμένο ὅτι ἡ καταστροφὴ τοῦ Σαδὸν ἔγινε ἀπ' τὴν ἐπιπολασίαν μιᾶς γαλλικῆς ἀφημερίδας. Σ. τ. Σ.

ή σιωπή! Μόνο ή διοίκηση πρέπει να δίνει πληροφορίες, διότε το θεωρεί ακίνδυνο. "Α, βέβαια ο δικός μας ο στρατάρχης Μόλτικε, δέ μπορούσε ποτέ να επιτρέψει τέτοιο πράμα! Στην υγεία του και στην υγεία μας! Και ή νίκη νάναι πάντα δική μας!

— "Όσο γι' αυτό, λοχαγέ μου, μπορούμε νάμαστε ήσυχoi... Θά πιούμε σαμπάνια στο Παρίσι! Ζήτω ή γριά Γερμανία!..

Φαντάσου, καλή μου μαμμά, τι κουράγιο και θέληση χρειαζόταν, γιά να μη φανερώσω ούτε στη φυσιογνωμία τι έννοιθα κείνη τή στιγμή.

Τέλος οι ουλάνοι έφυγαν και το χάνι γέμισε πάλι έδραιους. Πλήρωσα κι' έφυγα. Βρισκόμουν, τό καταλαβαίνεις δα, σέ μεγάλη αμηχανία.

Η συζήτηση αυτή πού είχα ακούσει ξαφνικά, μου χαλούσε τά σχέδια και μου άλλαζε τις ιδέες.

Ξεκίνησα, κι' όταν βρέθηκα σ'ένα μικρό δάσος και βεδιωθήκα πώς δέ μ'έδλεπε κανείς, ξετύλιξα τό χάρτη μου. Είχα ακούσει συχνά τόν πατέρα μου και τό θείο μου να μιλούν γιά ζητήματα στρατιωτικά. Γι' αυτό, μέ τις λίγες αυτές γνώσεις, κατάλαβα πόσο επικίνδυνη ήταν ή καινούργια αυτή κίνηση τού στρατού μας.

Γιατί, λιγάκι να τήν επαιρναν μυρωδιά αυτή τήν κίνηση οι Πρώσοι, δέν είχαν παρά να κανουν μία προέλαση πρὸς τά δεξιά, να πιασουν τό "Αργκόν κι' έτσι θα κλείναν τά στρατεύματά μας σ' ένα στενό, όπου δέν τούς έμενε άλλο απ' τήν παράδοση.

Τότε και γώ αποφάσισα να πάρω τό δρόμο τού Σαλόν.

Δέν τό καταφερα!

Οι δύο πρωσσικές στρατιές μέ σίμωναν όλοένα κι' έπρεπε να περάσω άναμεσά τους. Ήταν κάτι αδύνατο!

Ευθύς μόλις είχα «έπαφή» μέ τό μέτωπό τους, θά δοκίμαζα να περάσω απ' τή φωτιά... "Ό,τι ήθελε, άς γινόταν! Κι' ο Θεός βοηθός!

Τήν επομένη, στις 27 Αυγούστου, (μέσα σέ μία μέρα είχα κάμει 40 χιλιόμετρα), βρισκόμουν στο Ντύν, κι' εκεί έμαθα ότι ο στρατάρχης Μάκ-Μαδόν έκτελούσε τήν κίνηση πού έμαθα στο καπηλειό, κι' ότι τό πρωσσικό ίππικό είχε συναντήσει τά στρατεύματά μας στο Νουάρ, μά δέν έδωσαν μάχη.

Τι χαρούμενοι πού ήταν οι Γερμανοί! Και πόσο μέ πείραζε ή χαρά τους! "Ετρωγαν, έπιναν, γλεντούσαν, μεθοκοπούσαν. "Εβρίζαν και κορόιδευαν τούς στρατιώτες και τούς αξιωματικούς μας. "Ελεγαν ότι δέ νοιώθουμε τι θά πη πόλεμος κι' ότι δέν είμαστε ίκανοί να κάνουμε μία λογοκρίση. Τι φούρα τι καίμός, να τούς άκούω! Κι' όμως ήμουν υποχρεωμένος να τούς άκολουθώ.

Τέλος, στις 30 τού μηνός, κατά τό μεσημέρι, φάνηκαν οι καπνοί μιας μάχης στο Μπωμόν, και, αναγκασμένος να μένω πίσω, άκούγα μ' ανατριχίλα τις κανονιές και τις τουφεκιές. Το ίδιο βράδυ άκουσα από τούς Γερμανούς, ότι είχαμε υποχωρήσει μέ μεγάλη άταξία. Κι' όμως μετρήσαν τρειςημισία χιλιάδες νεκρούς!

Τήν επομένη είδα, από πολύ μακριά, μερικά παλληκάρια δικα μας, τού δδου, πού προσπαθούσαν να περάσουν ανάμεσα απ' τόν έχθρο και να ξαναδρουν τό σώμα τους. Είχαν χάσει τήν έπαφή μέ τήν άλλη γραμμή, ξενόχισαν σ' εξοχικά σπίτια και τώρα τραβούσαν τό δρόμο τού Μουζόν.

Τότε κι' εγώ τραβήξα άριστερά, πρὸς τό Δονσερύ, ενώ μακριά άκούγόταν άμύδρα ο θόρυβος της μάχης πού είχε ανάψει στο Μπαζέιγ.

Στις έξη τό βράδυ σταμάτησα. "Ημουν πτώμα από τόν κοπο. Κάθησα σ' ένα ύψωμα, δίπλα σ' ένα εξοχικό σπιτάκι, λίγο πιδ έξω απ' τό δρομο πού οδηγάε στο Δονσερύ.

Τή στιγμή αυτή, τά πρωσσικά στρατεύματα ήταν σωστή θαλασσα. "Απ' όλους τούς δρόμους, άκόμα και μεσ' απ' τά χωράφια ερχόνταν κάσκες, κάσκες, άμέτρητες, και πλημμυρούσαν τήν τοποθεσία, ενώ τά κανόνια κυλούσαν άργά κι' επίσιμα. Βλέποντας χαμηλά τό Σεδάν, έννοιωσα μίαν ανατριχίλα. "Ενα κακό προαίσθημα μέ κυρίευσε. "Η νύχτα έπεφτε βαρεία και, κουρασμένος καθώς ήμουν, μέ πήρε σιγα-σιγά μία νάρκη, κι' άφηνα να μέ λικνίζει ο βαρύς βηματισμός τών πρωσσικών συνταγμάτων πού περνούσαν.

Τό βουητό της μάχης είχε σδύσει στο Μπαζέιγ και στον αέρα πλανιόταν τώρα ένα βαρύ προμήνυμα, πού μου πλακωνε τήν καρδιά.

Ξαφνικά, καθώς εκεί κάτω, απ' τ' άλλο μέρος τού Σεδάν, άναδαν φωτά, ένα ποδοβολητό ίππικού μ' έκαμε να σηκώσω τό κεφάλι. "Εν άποσπασμα από λευκούς θωρακοφόρους μέ τεράστια κράνη, σάν τά κράνη τών ίπποτών τού μεσαιώνα, πρόβαλε μεσ' απ' τό σκοτάδι. Ήταν σωστοί κολοσσοί αυτοί οι καθάλλαιδες και πήγαιναν άργά και επιδολητικά, μέ τά καμαρωτά τους άλογα. "Από πίσω τους, σέ άποσταση πενήντα μέτρων, φάνηκε μία συνοδεία από άξιωματικούς.

Μπροστά-μπροστά ήταν τρεις. "Από πίσω ερχόνταν άλλοι. Οι τρεις, προχωρώντας, μέ σίμωναν και καθώς τούς είδα τινάχτηκα.

Τόν άναγνώρισα εύκολα αυτόν πού ήταν στη μέση! Τόν είχα ιδεί, πριν από τρία χρόνια, στην έκθεση τού 1867. Βέβαια, ήταν αυτός, ο βασιλιάς

της Πρωσίας, ο Γουλιέλμος, μέ τις πυκνές φαβορίτες και μέ τό φαρὸ μουστακι.

Τόν άλλον, αυτόν πού ήταν άριστερά, τόν είχα ιδεί κι' αυτόν στο ίδιο μέρος. Ήταν ένας γίγαντας μέ γερές πλατες, μέ πυκνά φρύδια, μέ σκληρή και γυαλιστερή ματιά. Μεσαστή στρατιωτική στολή πού φορούσε τώρα, αναγνώριζα τό Βισμαρκ, τόν παντοδύναμο ύπουργό και σύμβουλο τού βασιλιά Γουλιέλμου.

"Όσο γιά τόν τρίτο, κι' άν δέν τόν ήξερα, τόν μάντεψα μονομιάς. Ήταν ο Μόλτικε, ο γέρο άρχιστράτηγος, ο «φέλντ-μαρσάλ», ο πραγματικός κυρίαρχος, αυτός πού άληθινα κυβερνούσε τά παντα, αυτός πού ήταν ή ψυχή τού τεραστιου αυτού στρατού.

Ήταν λιγάκι κυρτός και φαινόταν ισχνός μέσα στον ευρύχωρο μανδύα του, πού δέν είχε μήτε παρασημα μήτε έπωμίδες. Και πανω απ' τό πλατύ περιλαίμιο, προβάλλε ένα κεφαλι ρυτιδωμένο, ένα πρόσωπο ασκητικό, σκληρημένο απ' τις νηστείες και τις αγρύπνιες. Τά ματια του έρριχναν ένα ήρεμο και γεμάτο θέληση βλέμμα μέσα στη νύχτα.

"Η, ήταν ένα πρόσωπο άλχημιστή τού παλιού καιρού. Πρόσωπο διανοητικού ανθρώπου, αδυνατισμένο απ' τη ραθυαία κι' επίμονη μελετη. Τι παραξενή έντύπωση πουμεύκανε! Κι' έκατό χρόνια άν ζήσω, δε θα ξεχάσω αυτή τη μορφή, πού ήταν όλόκληρος ο έχθρος και πού ραστούσε τήν υπεροχή πανω στους δύο άλλους.

Είχαν σταθή και συνομιλούσαν. Πολέμησα ν' ακούσω, μά ήμουν μακριά. "Η συζήτησή τους μου ερχόταν σα συγχυσμένο μουρμουρητό, όταν ξαφνικά τό χέρι τού άρχιστράτηγου σηκώνεται κι' ή γαντωμένη παλάμη του κάνει μία κυκλωτική χειρονομία, σά ναυελε να περικλείση όλη τήν περιφέρεια τού Σεδάν, όπου έλαμπύριζαν τώρα τά φωτά τού στρατοπέδου μας... "Η χειρονομία τού φαρὰ καθώς ρίχνει τά όχτυα.

"Εκατάλαβα τη σημασία της κι' ένα ρίγος μέ συγκλόνισε.

Τή στιγμή αυτή ο Γουλιέλμος άναψε ένα τσιγαρο. Στο φως τού άναμμένου σπέρτου, ή τριάδα έπρόδκαλε σά μέσα σ' ένα μαγικό φως και σέ λίγες στιγμές χαθήκε παλι στο μισοφωτό.

Συλλογίστηκα: άν κρυδόναν ένας χωρικός, ή κι' εγώ ο ίδιος, μέσα στο χαντάκι κι' από κεί άδειας' ένα γεμάτο περίστροφο άπάνω στην τρομερή Τριάδα! Ποιος ξέρει! "Ισως τότε θά γύριζε ή ρόδα της τύχης... "Από τι κρέμεται ή ζωή όλόκληρων λαών!..

Μά εγώ τουλάχιστο,— και τόμολόγησα σιγά-σιγά στον έαυτό μου,—εγώ δέν θά τδκανα ποτέ!

(Άκολουθεί)

ΑΓΙΕ-ΒΑΣΙΛΗ...

"Αγιε-Βασίλη, "Αγιε-Βασίλη, βιάσου νάρθης, σέ καρτερώ και τ' όνομά σου έχω στα χείλη και στ' όνειρό μου σέ θωρώ

Βλέπω βουνά άσπρα, χιονισμένα, και δάση μ' άσπρα τά κλαριά και μοναχό βλέπω και σένα να δδουπορείς μέσ στο βοριά.

Περνάς άκούρατος στο χιόνι, από πατρίδες μακρινές και τ' άργό βήμα σου τυπώνει μακριά σιγά πατημασιές.

Κι' όταν στην πόλη θάχεις φτάσει, θάσαι μία νύχτα σκοτεινή, τά μάτια θάχει ύπνος σκεπάσει και δέ θ' άκούγεται φωνή.

Μά εγώ μονάχος θάχω μένει τούς χτύπους να παραφυλώ, κι' όταν θ' ακούσω στη γιλήνη, τό βήμα σου τό σιγαλό,

Θ' άνοιξω, να καλωσορίσης μέσ στη σκεπή μας τή φωνή, τά δώρα σου να μάς χαρίσης και τη γλυκειά σου τήν ευχή.

"Αγιε-Βασίλη, "Αγιε Βασίλη, βιάσου νάρθης, σέ καρτερώ και τ' όνομά σου έχω στα χείλη και στ' όνειρό μου σέ θωρώ.

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΑΔΕΡΦΟΥ

"Αναπάντεχος ήταν, γιά τούς δικούς μου, ο έρχομός μου στην πατρίδα. Δέν τούς είχα είδοποιήσει γιά τήν άναχώρησή μου, κι' ούτε καν φαντάζονταν ότι θ' άποφάσιζα να έπιχειρήσω μιές ήμέρας ταξίδι γιά να περάσω κοντά τους τήν πρωτοχρονιά, μία φορά πού τις περισσότερες ήμέρες τών διακοπών μας τού Πανεπιστημίου, είχα καθήσει στην "Αθήνα. Μά κι' εγώ ούτε τό σκεπτόμουν και δέν θά τό έπιχειρούσα, άν δέν μου τό έπρότεινε τόσο επίμονα ο ξαδερφός μου, ο Νίκος πού μέναμε μαζί σ' ένα δωμάτιο.

— "Ωραία θάταν, Γιάννη, — μου λέει μία βραδυά, — να φεύγαμε τό πρωτό γιά τήν Καλαμάτα. Πόσο θά χαίρουνταν οι δικοί μας βλέποντάς μας έτσι άξαφνα... Και τό νόστιμο θάσαι πού θά τούς πάμε τό βράδυ της παραμονής, πού θά γίνεταί, όπως κάθε χρόνο, στο σπίτι σωστό πανδαιμόνιο μέ τά δώρα τών παιδιών.

"Η ιδέα τού ξαδερφού μου μου φάνηκε και μένα εξαίρετη κι' έτσι αποφασίσαμε τό πρωτό να φύγουμε. Γεμάτοι χαρά κι' οι δύο μας, πού θά γυρνούσαμε στο σπίτι, έπειτα από τέσσερες μήνες πού λείπαμε, βγήκαμε έξω βιαστικοί γιά να προφτάσουμε τά καταστήματα άνοιχτά και να πάρουμε τά δώρα μας γιά τ' άδέρφια μας.

Τις περισσότερες φορές πού έπρεπε να πάρω κάποιο δώρο γιά τ' άδέρφια

μου, βρισκόμουν σέ δύσκολη θέση, μη ξέροντας άν ή έκλογή μου θά τούς άρεσε. Αυτή τη φορά όμως ήξερα πολύ καλά τι θά τούς άρεσε.

Ο Μίμης ήθελε ένα χρυσόδετο τόμο «Διάπλασι» (μαθητής τού "Ελληνικού Σχολείου τώρα πιά, δέν καταδέχονταν γιά δώρα παιγνιδικά πού να γιά τούς... μπεμπέδες!) "Η Τούλα πάλι — λιχούδα καθώς πάντα της — ήθελε ένα κουτί «δικό της, κατάδικό της» όραία μπομπόνια. "Όσο γιά τό μικρό Τοτό, — τόν Βενιαμίν μας, καθώς τόν έλεγε ή μαμμά, — αυτός ήθελε «έναν άλάπη μέ μαυροκόκκινη φορεσιά, ν' άνθεαίνει πάνω στο σκονί του». Είθε νάχει έναν τέτοιο άράπη κάποιο άλλο παιδάκι μου είπε ή μαμμά, και τόν ζήλεψε. Τήν ήμέρα μάλιστα πού έπρόκειτο να φύγω, όταν πήγα στο κορεδβάτκι του να τόν φιλήσω, μου θύμισε πάλι τόν «άλάπη» του, — καθώς τόν έλεγε ψευδίζοντας — κι' εγώ τού υποσχέθηκα πώς άμα ξαναγύριζα, θά τού τόν έφερα.

Θάταν δώδεκα ή όρα, μεσάνυχτα, όταν τελειώσαμε τις ετοιμασίες μας και πέραμε, μέ τόν ξαδερφό μου, στα κρεβάτια μας να κοιμηθούμε, άφου πρώτα συμφωνήσαμε όποιος ξυπνούσε γρηγορότερα τό πρωτό, να ξυπνίσει και τόν άλλο.

Κουκουλώθηκα μέ τό πάπλωμά μου και προσπάθησα ν' άποκοιμηθώ πού να κλείσω όμως μάτι από τήν έννοια μου να μην παρακοιμηθούμε και χάσουμε τό τραίνο!.. Τέλος πάντων, άργά πολύ, κατόρθωσα ν' άποκοιμηθώ.

Κατά τά χαράμματα, — τη στιγμή ίσια-ίσια πού έδλεπα ένα υπέροχο όνειρο, — έννοιωσα να μέ τραβάει κάποιος από τό πόδι. Ήταν ο ξαδερφός μου.

— Σήκω, Γιάννη! Μόλις μισή ώρα έχουμε καιρό. Θά χάσουμε τό τραίνο!..

Έπετάχτηκα άμέσως άπάνω και ντύθηκα βιαστικά. Μετά ένα τέταρτο βρισκόμαστε στο σταθμό.

Θάταν έννιά-έννιάμιση ή ώρα, όταν, έπειτα από ένα όμορφο ταξίδι, φθάσαμε στην Καλαμάτα.

"Όλους τούς άλλους ταξιδιώτες, κάποιος γνωστός, κάποιος δικός τους, τούς περίμενε στο σταθμό. "Εμείς βέβαια δέν μάς περίμενε κανείς, άφου δέν είχαμε είδοποιήσει κανένα.

Πήραμε ένα άμάξι και τραβήξαμε γιά τό σπίτι. Για να πάει ο ξαδερφός μου στο δικό του, έπρεπε να περνούσε πρώτα απ' τό δικό μας. Τόν κατάφερα λοιπόν ν' άνέβει γιά μία στιγμή άπάνω, λέγοντάς του ότι ίσως νάταν στο σπίτι μας κι' ή μαμμά του.

Χτυπήσαμε τήν πόρτα και κατέβηκε κάτω ή υπηρέτρια μας ή Μαρία, ν' άνοιξει. Πίσω τήν άκολουθούσαν ο

Μίμης, ή Τούλα κι' ο μικρός Τοτός, νομίζοντας πώς ερχόνταν τίποτα καινούργια δώρα, από κανένα θείο ή θειά. Φανταστείτε όμως τήν έκπληξή τους τους είδαν έμάς! Μας έκαναν καλύτερη δποδοχή από έκείνη πού θάκαναν σέ όποιοδήποτε δώρο. Μά ή πρώτη κουβέντα τού Τοτού, ήταν ή έρώτηση άν τού έφερα τόν «'Αλάπη».

— Ναί, τού είπα, σύχασε, στόν έφερα.

Τό στρογγυλό τραπέζι της τραπεζαρίας ήταν γεμάτο παιγνίδια, παλιά και καινούργια: κανένα όμως δέν τού άρεσε τόσο πολύ, όσο ο δικός μου ο άράπης, πού άνοιξα άμέσως τη βαλίτσα μου και τού τόν έδωσα.

Τόν έδειχνα γεμάτος χαρά σ' όλους, στο μπαμπά, στη μαμμά, στη θεία Κατίνα, — τη μητέρα τού Νίκου, πού όπως τού έλεγα, είχε έρθει σπίτι μας, φέρνοντας τά δώρα της, — ως και στην κουζίνα άκόμα πήγε γιά να τόν δείξει της Μαρίας!.. "Επειτα, γιά να μ' ευχαριστήσει, γιά να μου δείξει τήν ευγνωμοσύνη του, πήγε και ξετύρωσε ένα παλαιό Ευαγγέλιο πού είχαμε στο σπίτι, και μου τό έδωσε. έπειδή ήξερε πώς μου άρεσαν τά βιβλία!..

Γιά να μην τόν δυσареστωσω, τό πήρα, λέγοντάς του πώς και τίποτα να μη μου έδινε, μέ ίκανοποιούσε ή σκέψη: ότι τόν έκανα να χαρεί. Κι' αλήθεια, βλέποντας τό μικρό μου άδερφό τόσο χαρούμενο, έννοιωθα κι' εγώ μία μεγάλη ευχαρίστηση, — τήν ευχαρίστηση ότι πρόξενος της χαράς του αυτής ήμουν εγώ και συλλογίστηκα: πόσες φορές μ' ένα μικρό, μ' ένα τιποτένιο πράγμα, μπορεί ο καθένας να χαροποιήσει και να ένθουσιάσει μία παιδική ψυχή!

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΑΜΥΓΔΑΛΙΕΣ

"Αμυγδαλιές, άμυγδαλιές! λουλούδια φούχτες, άγκαλιές, Μισοκοιμώζον οι στεριές κι' άσπρίζουν οι κατηφοριές. Κυρίες, στο δρόμο πού περνάτε, έκστατικές στην άντηλιά, σάν άρωματα παιδιά τις πάνε περίπατο στην άγκαλιά.

Χιονίζει στην κατηφορία: μέ τό νοτιά, μέ τό βορριά, — της "Ανοιξης βαφτιστικά, — χορεύει τ' άσπρα της προικιά. Δέντρα ήμερα, φως άνθισμένα, κοντά κοτσάνια, μία σταλιά, — και τά λουλούδια καρφωμένα στού κλάδου άπάνω τη θηλειά.

Στά σκαλιστά μας, τά παλιά λυγίμια, φέξε, άμυγδαλιά, ξεγελισέ τα φωνητά άσπρα άνθούλκια κεντητά! Κι' όλο περνάτε, όλο παγαίνουν, μέσ' στις χαρές της άντητιάς, κι' απ' τά παράθυρα διαβαίνουν οι Διανέτες της μυγαλιάς...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΤ

ΑΘΗΝΑ· ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ

Αγαπητοί μου,

ΟΝ περασμένο μήνα, ο Σύλλογος Παρνασσός κι' η Έταιρεία των Θεατρικών Συγγραφέων, μαζί, γιόρτασαν την Πεντηκονταετηρίδα του Σπυρίδωνα Βασιλειάδη, που πέθανε νεώτατος το Δεκέμβριο του 1874. Ο Παρνασσός, γιατί ο Βασιλειάδης στάθηκε ένας από τους ιδρυτές του κι' είχε την πρωτοβουλία της νυκτερινής Σχολής των Απώρων που είναι ως σήμερα ένα καύχημα αυτού του Συλλόγου· κι' η Έταιρεία των Θεατρικών Συγγραφέων, γιατί ο Βασιλειάδης, με τη «Γαλάτεια» του, στάθηκε ένας από εκείνους που δημιούργησαν το Νεοελληνικό Θέατρο. Η γιορτή του έγινε σεμνή κι' ωραία. Στην αίθουσα του Παρνασσού μιλήσαν ταιριαστά για το φιλόδημο ποιητή ο πρόεδρος κ. Ηλίοπουλος, ο κ. Κουρτίδης, ο κ. Δάσκαρης, και στεφάνωσαν την προτομή του τα παιδιά της Σχολής των Απώρων. Το βράδυ, στο μεγάλο θέατρο «Ολύμπια» δόθηκε μία πανηγυρική παράσταση της «Γαλάτειας» με την Κυβέλη. Κι' όλες εκείνες τις ημέρες οι έφημερίδες έγραφαν για το Βασιλειάδη, για τα έργα του, για τη ζωή του, για τη δράση του, για τη αξία του κι' αναδημοσίευαν ποιήματά του και πεζά.

Οι περισσότεροι ίσως από σας, μόνο απ' αυτή τη γιορτή, που είχε την απήχρησή της ο δόλος τους κύκλους, θα έμαθαν πως έζησε κι' έδρασε κάποτε στην Αθήνα ένας ποιητής που τον έλεγαν Σπυρίδωνα Βασιλειάδη, που γεννήθηκε στην Πάτρα, που έγραψε τη «Γαλάτεια», που ίδρυσε μία Σχολή για τα φτωχά παιδιά και που πέθανε νέος. Γιατί ο ποιητής αυτός του 1870 είχε σχεδόν ξεχαστεί. Ούτε έργα του παιζόνταν πια στα θεατράκια μας, όπως άλλων συγγραφέων της εποχής του, — του Κορομηλά π. χ. και του Βερναρδάκη, — ούτε οι λόγιοι, στα φιλολογικά τους άρθρα, μιλούσαν πια γι' αυτόν, όπως μιλούσαν ακόμα γι' άλλους συγχρόνους του η πιό παλιούς, — το Σολωμό, το Βαλαωρίτη, τον Παράσχο, — ούτε καν αποσπάσματα έργων του δημοσιεύονταν συχνά στα σχολικά βιβλία. Αλλά τον καιρό που ήμουν κι' εγώ μαθητής στην ηλικία σας, τον Βα-

σιλειάδη τον ήξεραν και τον τιμούσαν μεγάλοι και μικροί. Τόνομά του, — και πάντα σχεδόν μαζί με τόνομα ενός άλλου ποιητή της ίδιας εποχής και της ίδιας σχολής, που πέθανε κι' αυτός νέος, του Δημήτριου Παπαρηγόπουλου, — αναφερόταν συχνότατα στις έφημερίδες και στα περιοδικά ή «Γαλάτεια» παιζόνταν ο έλα τα θέατρα κι' απ' όλους τους θιάσους του Έλληνισμού· και δεν ήταν σχολικό βιβλίο, αναγνωσμάτιο, νεοελληνική χρηστομάθεια, που να μην έχει δέκα ποιήματα του Βασιλειάδη κι' ένα τουλάχιστο απόσπασμα — τη διήγηση του Ρέννου συνήθως για την Αργοναυτική έκστρατεία, — από τη «Γαλάτεια». Έτσι, από παιδιά, τον ξέραμε τότε, τον μαθαίναμε απέξω και τον θαυμάζαμε. Τον ήξερα κι' εγώ αρκετά. Και μολονότι δεν τον θαυμάζαζα όσο το Σολωμό και το Βαλαωρίτη, — γιατί σαν έπτανησιος προτιμούσα τους έπτανησιους, — θυμούμαι ακόμα με πόση συγκίνηση, όταν πρωτοήθα έδω φοιτητής, είδα στην αίθουσα του Παρνασσού την εικόνα του, — μία ωραία ανδρική μορφή με πλατειά μαύρη γενειάδα, — και στο νεκροταφείο τον τάφο του, ένα μαρμαρένιο βιβλίο ανοιχτό, που έγραφε πάνω «Αττικά Νύκτες» (γιατί αυτό το όνομα είχε δώσει στα Απαντά του ο ποιητής).

Αλλά η πιό ζωντανή μου ανάμνηση είναι από μία παράσταση της «Γαλάτειας» που είδα τότε στο παρλιόσιο θέατρο «Παράδεισος», με την Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου, που ήταν η μεγάλη θεατρίνα του καιρού της. Ήταν η πρώτη φορά που έδλεπα δάκρυο το έργο σε θέατρο, κι' ήταν για μένα μία αποκαλύψη. Ναί, η παράσταση αυτή μου αποκάλυψε το Βασιλειάδη ο έλο του το μεγαλείο. Γιατί η «Γαλάτεια» μου φάνηκε, — όπως κι' είναι — εν' από ταριστουργήματα της θεατρικής μας Λογοτεχνίας. Αργότερα διάβασα πιό συστηματικά και άλλα έργα του ποιητή· και σχηματίσα την πεποίθηση πως ήταν ο καλύτερος, ο πλουσιότερος προικισμένος απ' όλους τους συγχρόνους του Αθηναίους. Και συλλογίστηκα που θα έφθανε, αν δεν πέθαινε τόσο νέος, ο ποιητής αυτός που απ' τα είκοσιπέντε του χρόνια είχε τη δύναμη να συλλάβη μία «Γαλάτεια»!

Πώς λοιπόν ξεχάστηκε ύστερα ένας τέτοιος ποιητής; Μά ακριβώς γιατί πέθανε πολύ νέος, και δεν πρόφτασε να βγάλει τι είχε μέσα του, ούτε να φήσει τον υπερβολικό ρομαντισμό της εποχής του και προπάντων τη σχολαστική υπερκαθαρεύουσα που μεταχειριζόταν. Γιατί ασφαλώς, αν ο Βασιλειάδης έζούσε άλλα τριάντα, άλλα είκοσι ακόμα χρόνια, και το ρομαντισμό του θάφινε, και τη γλώσσα του θαλάζε,

και θαχε γράψει έργα που, όχι μόνον θα ήταν αριστουργήματα, σαν τη «Γαλάτεια» κι' ανώτερα, παρά θα φαινόταν και πιό συγχρονισμένα, σά σημερινά. Για να μην ξεχαστεί, βλέπτε, ένα συγγραφέας, ένας ποιητής, για να είναι της μόδας και κατόπι, δεν αρκεί να είναι μεγάλος και να γράφει στον καιρό του αριστουργήματα. Πρέπει ακόμα να μην έχει περάσει ο τρόπος του, η τεχνολογία του, η σχολή του, η τουλάχιστο να έχουν ξαναγυρίσει. Βέβαια, στους πολλούς παλαιούς, στον Όμηρο, στον Δισχύλο, στον Πλάτωνα, αυτό δεν εφαρμόζεται. Είναι πια οι κλασικοί, οι καθιερωμένοι, με τον τρόπο τους και με τη γλώσσα τους. Κι' όταν δεν τους ένοουν στο πρωτότυπο, τους μεταφράζουν. Οι νεώτεροι όμως, οι σύγχρονοι, συχνά την παθαίνουν. Και πολλοί απ' αυτούς ξεχνιούνται για ένα διάστημα, μικρό ή μεγάλο, όχι γιατί έχουν λιγότερη αξία από άλλους, αλλά γιατί ο τρόπος τους δεν είναι πια της μόδας. Έτσι κι' ο Βασιλειάδης. Ξεχάστηκε γιατί ο ρομαντισμός του δεν περνούσε, και γιατί τα χρήματα τα έλεγε «χουσίον», εν' σήμερα τα λένε «λεφτά» ή «παράδες»...

Αλλά η αξία, όταν υπάρχει, δεν χάνεται ποτέ. Όταν ένας ποιητής είναι αληθινός, μεγάλος, ζή κι' αφού ακόμα η γλώσσα του κι' η σχολή του έχουν πεθάνει. Ο Βασιλειάδης έλεγε «χουσίον»; Πολύ καλά. Το μεταφράζουμε «χρήματα» και τελειώνει. Κι' έτσι για όλα. Φυσικά, στη γλώσσα που είναι γραμμένη, η «Γαλάτεια» σήμερα δεν μπορεί να συγκινήσει όσο συγκινούσε τον κόσμο άλλοτε. Σε πολλά μέρη η φράση της κάνει εντύπωση κωμική. Αδιάφορο! Αφού στο βάθος εν' αριστοτέλεισμα, αἰριο-μεθαἰριο θα μεταφραστεί στη νέα γλώσσα, όπως μεταφράζονται και ταρχαία. Και θα παίζεται στο Εθνικό Θέατρό μας και θα είναι μία δόξα του κι' ένα καμάρι του. Η αξία δεν χάνεται ποτέ. Κι' εν' αριστοτέλεισμα, από κάθε μόδα ψηλότερα, μένει στους αιώνες.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Βλέποντας κανείς την επιδεικτική και ματοβαμμένη αγριότητα του Ρωμού χάσπη και την υποκριτική και λευκοφρομένη ημερότητα του Εδωπαίου, φαντάζεται ότι ο δικός μας φονεύει τα ζώα κι' ο άλλος τα δολοφονεί.

**

Οι συντηρητικοί άνθρωποι, οι λεγόμενοι κι' οπισθοδρομικοί, μοιάζουν με το φρένο της αμαρτωλότητας. Πολλές φορές βέβαια εμποδίζουν την πρόοδο· αλλά κυρίως προφυλάτουν από τους κινδύνους του υπερβολικού μελλοντισμού.

Α. Γ. Ε.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΖ. COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ανοίξε τα μάτια της, και πάλι τα έκλεισε, και πάλι τάνοιξε και κοίταξε καλά καλά στην κάμαρα... Μπά! πώς βρέθηκε μέσα σ' εκείνη τη φυλακή; Γιατί κατά την ιδέα της, η κάμαρα όπου βρισκόταν, δεν μπορούσε να είναι παρά φυλακή. Έτσι ψυχρή, παγωμένη, ακάθαρτη, με το άθλιο εκείνο άχυρόστρωμα, με το κουτσό τραπέζι, με το μικρό σταμνί στην άκρη και χωρίς κανένα κάθισμα, — ω, τι άλλο ήταν; φυλακή βέβαια· κι' αυτή, η Μαρίκα, φυλακισμένη!

Σηκώθηκε, πήγε ως την πόρτα, δοκίμασε να την ανοίξει μὰ δεν το κατάφερε.

«Αληθινά λοιπόν είμαι στη φυλακή;» είπε μέσα της και δάκρυσε. «Επειτα πήγε στο παράθυρο, αλλά και αυτό δεν μπόρεσε να τάνοιξη. «Ετριψε τότε λίγο το λερωμένο τζάμι, να ιδεί έξω· αλλά δεν είδε παρά κεραμίδια. «Τι ψηλά που είναι η φυλακή! σκέφτηκε· ποτέ δε θα μπορέσω να φύγω από δω. Πώς να περδήσω; Πρέπει όμως να φύγω, να γλυτώσω, αλλιώς θα έρθουν εκείνοι και θα με πιάσουν».

Εν' σκεπτόταν αυτά η Μαρίκα, μία άχτιδα του ήλιου μπήκε στην κάμαρα και τότε φάνηκαν καθαρά οι άραχνες που κρεμόνταν παντού. Μὰ τα παιδιά αγαπούν το φως. Κι' η καρδιά της Μαρίκας άνοιξε, καθώς είδε την άχτιδα εκείνη, κι' ήσύχασε λίγο. «Ετυχες μάλιστα η άχτιδα να πέσει απάνω στο μύλο εκείνο που της έδινε χτές

«Η Μαρίκα ήπιε καλά...» (Σελ. 28, στ. γ')

ο Γεροθώμας κι' η Μαρίκα δεν τον θέλησε. Τον είδε τώρα και της φάνταζε. «Τι όμορφο παιγνίδι!» είπε.

Η Μαρίκα ποτέ της δεν είχε παιγνίδια, γιατί της φτώχης μητέρας της δεν της περίσσευαν λεπτά να της αγοράζει. Φαντάζεστε λοιπόν με πόση χαρά, για πρώτη φορά, έδλεπε ένα παιγνίδι

που ήξερε πως ήταν δικό της. Πλησίασε το μύλο, τον φύσηξε ελαφρά κι' ο μύλος άρχισε να γυρίζει. Αλλά τη στιγμή εκείνη άκουσε βήματα. Τρόμαξε κι' ο νοός της έβαλε χίλια δυό. Και νά, η πόρτα άνοιγει και μπαίνει στην κάμαρα ο Γεροθώμας.

«Η Μαρίκα ένόμισε,» ότι πίσω του έρχονταν και οι άλλοι, εκείνοι, για να την τσάκωσουν. Κι' έκλεισε τα μάτια της, και τα σκέπασε με τα χέρια της, για να μην ιδεί τους κακούς ανθρώπους που ήθελαν το κακό της... Ξεφώνησε μάλιστα κι' έτρεξε σε μία γωνιά, όπου χώθηκε τρέμοντας απ' το φόβο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.
Παρεξήγηση

Ο Γεροθώμας δεν περίμενε να τον φοδηθή τόσο η μικρούλα. Αλήθεια έτρεμε ζαρωμένος, γιατί δε φορούσε έπανωφόρι· το πρόσωπό του όμως ήταν ήσυχο, ήρεμο, γελαστό ακόμα και χαρούμενο, γιατί συλλογιζόταν πως η Μαρίκα θα έπινε με μεγάλη ευχαρίστηση το γάλα που της έφερνε, ζεστό-ζεστό, άχνιστό.

Άφησε στο τραπέζι το κανάτι, έκλεισε την πόρτα, άνοιξε έπειτα το ντουλάπι, πήρε ψωμί κι' ένα βαθουλό πιάτο, και με γλυκειά φωνή είπε:

— «Ελα μικρούλα, έλα... Τι μου αγρίεψες έτσι;.. έλα και μ'ηφοβάσαι. Δεν είπαμε πως ο Γεροθώμας δεν τρώει παιδιά;.. Έ, κοιμήθηκες καλά;.. Πεινάς τώρα;.. Κοίτα δω πως άχνίζει το γάλα που σου έφερα!.. Έλα, έλα να φας, να χορτάσεις και να ξεσταθής».

«Η Μαρίκα, ά-

κούγοντας τα γλυκά λόγια του Γεροθώμα, συνήλθε λιγάκι, ξεσκέπασε τα μάτια της και γύρισε λίγο το κεφάλι της να ιδεί... Αλλά τη στιγμή εκείνη, ο γέρος άνοιγε το μαχαίρι του να κόψη το ψωμί· και το μαχαίρι του Γεροθώμα ήταν μεγάλο, σωστή μαχαίρα, γιατί μ' αυτό δεν έκοβε μόνο ψωμί,

παρά λιάνιζε και τα ξύλα που έδαζε στους μύλους του... Και καθώς είδε το φοβερό αυτό όπλο, η Μαρίκα ένόμισε πως ήρθε πια η τελευταία της στιγμή, πως ο άγριάνθρωπος εκείνος με τα γένεια θα την έσφαζε σαν αρνί. Η άπελπισία της έδωσε δύναμη. Και τρέχοντας, έπεσε στα πόδια του Γερο-

«—Ανοίξέ μου το στοματάκι σου...»

θωμά κι' άρχισε να τον παρακαλή με δάκρυα:

— Μή με σφάξης!.. Παπούλη μου, να χαρής τα μάτια σου, μη με σφάξεις!.. Τι σου έκαμα εγώ η καϊμένη!.. Λυπήσου με!

— Νά σε σφάξω;! Εγώ να σε σφάξω;! φώναξε ο κακομοίρης ο Γεροθώμας συγκινημένος και λυπημένος που προξενούσε τόσο φόβο στη μικρή, εν' αυτόν ποτέ δεν τον φοβόνταν τα παιδιά... Τι λές, παιδάκι μου!.. Εκείνοι οι άλιτήριοι, οι χτεσινοδράδουνοι, θα σ' έκαμαν νάχης τέτοιες ιδέες, να φοβάσαι, που λένε, και τον ήσκιο σου... Μά τι, για κανένα σαλιμπάγκο με παίρνεις και μένα, για σκοινοδάτη, του σκοινιού και του παλουκιού σαν κι' αυτούς; Καλέ, εγώ είμαι ο Γεροθώμας που πουλάει τους μύλους, κι' όλα τα παιδιά γελούν σά με βλέπουν. Άκουσε εκεί που θα σε σφάξω!.. Εγώ σε βρήκα χτες το βράδυ, απέξω από την πόρτα μου, μισαποθαμένη, και σάνε-δασα εδώ, στην καμαρούλα μου, να σε συνεφέρω. Έλα και μ'ηφοβάσαι!

— Μὰ δεν είν' απέξω κι' οι άλλοι; ρώτησε τρέμοντας άκρόμη η Μαρίκα.

— Ποιοί, παιδάκι μου, ποιοί;

(Ακολουθεί)

(Μετάφραση Η. Γ. Φ. και Γ. Ε.)

ΡΗΤΑ

38.

Φίλο τον καλύτερό σου
Όταν προσπαθής να πιάνης,
Αρετές του θάποκτής
Εν' με χειρότερό σου
Συναναστροφή σαν κάνης,
Σαν κι' αυτόν θα καταντήσης.

CHIEF

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ (Συνέχεια, 1^η σελ. 30)

20.—Τὰ λυσόχαρτα, ἕνα ἢ πολ-
λά μαζί, μπορούν νὰ στέλνονται
ναχυδομικῶς, μέσα σ' ἀνοιχτὸ
φάκελο ἢ μὲ ταινία, σὰν ἐντυπα.

21.—Οἱ διαγωνιζόμενοι διαι-
ροῦνται σὲ τρεῖς Τάξεις κατὰ τὴν
ἡλικία τους, ὅπως καὶ στὴν Δια-
εωνισμό τῶν Ἀσκήσεων (βλ. πρὸ
πάνω. Κεφ. Ε', § 9). Καὶ δίνον-
ται ἐξ ἑπίσης βραβεῖα σὲ κάθε
Τάξη, κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρό-
πο: Γιά τὸ Α' Βραβεῖο, ὑποψή-
φιοι εἶναι ὅσοι ἔχουν τὰ $\frac{9}{10}$ τοῦ

ὅλου ἀριθμοῦ τῶν λύσεων τῆς
Τριμηνίας γιὰ τὴ Μεγάλη Τάξη,
τὰ $\frac{9}{10}$ γιὰ τὴ Μεσαία καὶ τὰ $\frac{9}{10}$
γιὰ τὴ Μικρή. Γιά τὰ δύο Β'
Βραβεῖα, ὑποψήφιοι εἶναι ὅσοι
ἔχουν τὰ $\frac{8}{10}$ τοῦ ὅλου γιὰ τὴ
Μεγάλη Τάξη, τὰ $\frac{7}{10}$ γιὰ τὴ Με-
σαία καὶ τὰ $\frac{7}{10}$ γιὰ τὴ Μικρή.

Γιά τὰ τρία Γ' Βραβεῖα, ὑποψή-
φιοι εἶναι ὅσοι ἔχουν τὰ $\frac{7}{10}$ γιὰ
τὴ Μεγάλη Τάξη, τὰ $\frac{6}{10}$ γιὰ
τὴ Μεσαία καὶ τὰ $\frac{6}{10}$ γιὰ τὴ Μι-
κρή. Ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ὑπο-
ψηφίους, σὲ κάθε Τάξη κ' ἀπὸ
κάθε κατηγορία χωριστὰ, κληρό-
νεται ἕνας πρὸς πᾶν τὸν Α' Βρα-
βεῖο, δύο πρὸς πᾶν τὸν Β' καὶ
τρεῖς πρὸς πᾶν τὸν Γ'.

Οἱ ἄλλοι ὅλοι ἔρχονται Ἰσότιμοι.
22.—Οἱ Ἰσότιμοι δὲν ἔχουν
τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ τοὺς βρα-
βεμένους, ὡς πρὸς τίς τιμὲς καὶ
τὴν ἀμοιβὴν τοῦ Βραβεῖου ἔχουν
ὅμως καὶ αὐτοὶ τὰ δικαιώματά
τους, πρὸς ὁρίζοντα πᾶσα κάτω,
στὸ 5'. Κεφάλαιο περὶ Βραβεῖων.

23.—Ἀπὸ τοὺς ἄλλους λύτες,
σὲ κάθε Τάξη, ἔσται οὐκ ὀλίγον
ὅσοι ἔχουν ὀρθὴς λύσεις τοῦλάχισ-
το τὰ $\frac{2}{3}$ ἀπ' ὅσες εἶχε ἕκείνος
τοῦ πρὸς τὸ τελευταῖο Γ' Βρα-
βεῖο. Ὅλοι οἱ λοιποὶ παίρνουν
Ἐξόνημο Μνεία.

24.—Γιὰ δοθῆς λύσεις μετρι-
στὰν μόνον ἐκείνης ποὺ συμφω-
νοῦν τέλεια μὲ τίς δημοσιευμέ-
νες στὸ φύλλο. Ἐπειδὴ ὅμως στὴ
λύση μίαν Ἀσκήσεως μπορεῖ νὰ
ταιριάξῃ κ' ἄλλη λέξη ἀπὸ τὴν
δημοσιευμένην (π. χ.: σὲ μίαν Ἀ-
κροστιχίδα, μίαν ἐξητούμενη λέξη
ποὺ πρέπει νὰ εἶναι νηόακι τοῦ
Αἰγαίου καὶ νὰ ὀρχίζῃ ἀπὸ Σ, μπο-
ρεῖ νὰ εἶναι καὶ Σκύρος καὶ Σέ-
ριφος), ὁ λύτης μπορεῖ νὰ ση-
μειώσῃ καὶ τίς δύο καὶ γενικά,
σὲ κάθε Ἀσκήσιν, μπορεῖ νὰ
γράψῃ ὅλες τίς λύσεις ποὺ βρίσκει.

25.—Ἐξόνημα (βλ. πρὸ κάτω
περὶ Ἐξόνημων) ὁ διαγωνιζόμενος
παίρνει ἀπὸ ἕνα γιὰ κάθε δέκα
ὀρθὴς λύσεις ἢ κλάσμα τῶν δέκα·
παίρνει ἀκόμα ἀπὸ ἕνα Ἐξόνημο
γιὰ κάθε δύο φυλλάδια (ἢ κλάσμα)
τῶν ὁποίων ἔλυσεν Ἀσκήσεις. Τὰ
δεύτερα αὐτὰ ὀνομάζονται Ἐξό-
νημα Ἐπιμονῆς. Π.: χ.: ἕνας πρὸς
ἑκατομῆς 102 λύσεις 13 ἢ 14 φυλ-
λαδίων (ὅλης δηλ. τῆς Τριμηνίας)
θα πάρῃ 11 Ἐξόνημα καὶ 7 Ἐπι-
μονῆς, τὸ ὅλον 18. Ἐνας πρὸς
ἑκατομῆς πάλι 102 λύσεις, ἀλλὰ 9
ἢ 10 μόνο φυλλάδιον, θα πάρῃ

11 Ἐξόνημα καὶ 5 Ἐπιμονῆς, τὸ
ὅλον 16.

26.—Διαγωνισμὸς Ἐσπαθώ-
ματος. Ἐπικράτης τὸν κύκλον
τῆς Διαπλάσεως νὰ ὀνομάζεται
Ἐσπαθώμα ἡ ἐγγραφή ἑνὸς νέου
συνδρομητοῦ ἀπὸ ἄλλον συνδρο-
μητὴν ποὺ φρονεῖ μὲ ἀγάπην
γιὰ τὴ διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ.
Καὶ γιὰ νὰ ὑποβάλῃ καὶ νάναι-
μαίβῃ τὸν εὐγενικὸ αὐτὸ ἐξήλο
τὸν φίλον τῆς, πρὸ νίνεται πρό-
ξενος ἑνὸς καλοῦ σιὸν παιδικὸ
κόσμον καὶ γενικά στὴν κοινωνίαν,
ἡ Διάπλασις ἴδουσε τὸν Διαγωνι-
σμὸ Ἐσπαθώματος. Οἱ ὅροι εἶναι
οἱ ἀκόλουθοι:

27.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ἐσ-
παθώματος εἶναι ἐτήσιος. Ἀρ-
χίζει τὴν 1^η Δεκεμβρίου, τελειώ-
ναι τὴν 30 Νοεμβρίου καὶ περι-
λαμβάνει ὅλους ἐκείνους πρὸς
σ' αὐτὸ τὸ διάστημα κάνουν νέους
συνδρομητὰς στὴ «Διάπλασι»,
ἐτήσιον, ἐξ' ἡμῶν τῆς τριμηνίας.

28.—Οἱ διαγωνιζόμενοι μπορεῖ
νὰ εἶναι εἴτε συνδρομητὰς ποὺ
ἐνεργοῦν μόνον τους, εἴτε ὁμάδες
Συνδρομητῶν, δηλαδὴ «Μικροὶ
Σύλλογοι» ποὺ ἱδρύονται ἀπὸ Δια-
πλάστον μετὰ κύριον σκοπὸν τὴν
διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ.

29.—Οἱ «Μικροὶ Σύλλογοι»
εἶναι ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὴ Διάπλα-
σιν. Κάθε συνδρομητὴς μπορεῖ
νὰ ἱδρύσῃ ἕνα Σύλλογον, ἀπὸ
συνδρομητὰς ποὺ μένουν στὴν
ἴδια πόλιν ἢ κ' ἄλλοι, μὲ δικὸν
τὸν ὄνομα, μὲ δικὸν του καταστα-
τικὸν, μὲ δικὸν του τρόπον ἐνε-
ργείας. Οἱ ἀνακοινώσεις αὐτῶν
τῶν Συλλόγων δημοσιεύονται
συνήθως στὴς Μικρὲς Ἀγγελίες.

30.—Κάθε παραγγελία γιὰ ἐγ-
γραφὴν νέου συνδρομητοῦ πρέπει
νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἀνάλογον
ἀντίτιμον καὶ συγχρόνως ἀπὸ τὴ
δήλωσιν τοῦ συνδρομητοῦ ποὺ τὸν
ἐγγράφει, ὅτι εἶναι Ἐσπαθώμα
του γιὰ τὸ Διαγωνισμὸν. Ἐπίσης
ὅταν Ἐσπαθώμα κανεὶς ἐκ μέρους
Μικροῦ Συλλόγου, πρέπει καθε-
φορὰ ποὺ στέλνει παραγγελίαν γιὰ
ἐγγραφὴν νέου συνδρομητοῦ, νὰ
δηλώνῃ ὅτι εἶναι Ἐσπαθώμα τοῦ
δεῖνα Συλλόγου. Τέτοιαι δηλώ-
σεις μετὰ τὴν ἐγγραφὴν δὲν εἶναι
δεκταί. Οὐτε μεταβίβασις Ἐσπα-
θώματος γίνεται. Ἀμα δηλαδὴ
ἕνας νέος συνδρομητὴς γράφηκε
πρὸς ὅς Ἐσπαθώμα τοῦ δεῖνα συν-
δρομητοῦ ἢ τοῦ τάδε Συλλόγου,
δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ κατόπιν στὸ
Ἐσπαθώμα ἄλλον, εἴτε Συλλόγου
εἴτε συνδρομητοῦ.

31.—Κι' ἡ ἐγγραφὴ ἀπόρου λο-
γαριάζεται στὸ Ἐσπαθώμα ἐκεί-
νου ποὺ τοῦ πληρώνει τὴ συν-
δρομή, ἀρκεῖ νὰ τὸ δηλώσῃ μὲ
τὴν παραγγελίαν. Ἐπίσης περὶ
στὸ Ἐσπαθώμα τοῦ συνδρομητοῦ
ποὺ στέλνει τὸ ἀντίτιμον καὶ ἡ
στὸ διάστημα τοῦ ἴδιου χρόνου
ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς ἑνὸς
ἐξάμηνου ἢ τριμηνίου συνδρομη-
τοῦ, εἴτε αὐτὸς ὀδῶς τὸν ἔγραψε
σ' ἑνὴ ἀρχή, εἴτε ἄλλος. Ἡ ἀπεν-
θείας ὅμως ἀνανέωσις δὲν περνᾷ
στὸ Ἐσπαθώμα κανενός.

32.—Ἐγγραφὲς συνδρομητῶν
γιὰ τὸ Διαγωνισμὸν τοῦ Ἐσπαθώ-
ματος γίνονται σ' ὅλο τὸ διάστη-
μα τοῦ χρόνου. Κάθε φορὰ ποὺ

βρίσκει κανεὶς ἕνα νέο συνδρο-
μητὴν, μπορεῖ νὰ στέλνῃ ἀμέσως
τὸν ὄνομα του, τὴ διεύθυνσίν του
καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς
του, γιὰ νὰ γράφεται χωρὶς ἀνα-
βολή. Δὲν εἶναι δηλαδὴ ἀνάγκη
νὰ περιμένῃ μήτως βρῇ κ' ἄλ-
λους, γιὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους
μαζὶ.

33.—Ὁ διαγωνιζόμενος στὸ
Ἐσπαθώμα συνδρομητῆς πρέπει
νάχη πληρῶσαι τὴ δική του συν-
δρομή γιὰ τὸν ἴδιον χρόνον. Δὲν
εἶναι ὅμως ἀνάγκη νάχη καὶ ψευ-
δόνημον.

34.—Οἱ συνδρομῆς τοῦ Ἐσπα-
θώματος λογαριάζονται εἰς φύλ-
λα. Καθένας δηλαδὴ ποὺ ἔκαμε
συνδρομητὰς, θεωρεῖται ὅτι ἐξέ-
δωκε τόσα φύλλα, ὅσα θὰ στα-
λοῦν στοὺς συνδρομητὰς τοῦ ὡς
τὸ τέλος τῆς συνδρομῆς τους. Π.:
χ.: ἕνας ποὺ ἔκανε ἕνα ἐτήσιον
συνδρομητὴν, εἶναι σὰ νὰ ἐξέδωκε
52 φύλλα· ἄν ἔκανε δύο ἐτησίους,
ἐξέδωκε 104 φύλλα· ἕνα ἐξά-
μηνον, 26 φύλλα, καὶ καθεξῆς. Μ'
αὐτὴ τὴ βάση βγαίνουν τάποτελε-
σματα τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ μοι-
ράζονται τὰ βραβεῖα κατὰ τὸν
ἀκόλουθο τρόπον:

35.—Οἱ δέκαπέντε πρῶτοι,
ἐκείνοι δηλαδὴ ποὺ ἔχουν ἐξέδωκε
τὰ περισσότερα φύλλα στὸ διά-
στημα ἑνὸς χρόνου (πάντα ὅμως
ὄχι λιγότερα ἀπὸ 780), παίρνουν
Βραβεῖο Πρώτης Τάξεως. Ἀν
ὑπάρχουν ὅμως κ' ἄλλοι, ποὺ
ἔχουν ἐξέδωκε τὸν ἴδιον ἀριθμὸν
φύλλων μὲ τὸν 150 βραβεύμενον,
βραβεύονται κ' ὅλοι αὐτοί, ὅσοι
κ' ἂν εἶναι. Ἐκείνοι πάλι ποὺ
ἔχει ἐξέδωκε τὰ περισσότερα φύλ-
λα ἀπ' ὅλους, ὁ πρῶτος, ἀνακηρύ-
σσεται Κορυφαῖος κ' ἂν διαγω-
νίζονται καὶ Σύλλογοι, ἕνας ἀπ'
αὐτοῦ, ὁ πρῶτος πάλι στὸ Ἐσπαθώ-
μα, ἀνακηρύσσεται χωριστὰ
Κορυφαῖος τῶν Ὀμάδων.

36.—Ἄλλοι εἰκοσιπέντε κα-
τόπιν, ἐκείνοι ποὺ ἔχουν ἐξέδωκε
τὰ μισὰ τοῦλάχιστο φύλλα ἀπὸ
τὸν τελευταῖον τοῦ Βραβεῖου Πρώ-
της, παίρνουν Βραβεῖο Δευτέρας
Τάξεως. Κι' ἂν ὑπάρχουν κ' ἄλ-
λοι, ποὺ ἔχουν ἐξέδωκε τὸν ἴδιον
ἀριθμὸν φύλλων μὲ τὸν 250, βρα-
βεύονται κ' ὅλοι αὐτοί, ὅσοι κ'
ἂν εἶναι.

37.—Οἱ λοιποὶ διαγωνιζόμενοι
παίρνουν Ἐπαινο.
38.—Ὅλοι οἱ βραβεύμενοι,
εἴτε μὲ Πρώτης εἴτε μὲ Δευτέρας
Τάξεως Βραβεῖο, ἔχουν τὸ δι-
καίωμα νὰ στείλουν τὴ φωτογρα-
φίαν τους γιὰ νὰ δημοσιευθῇ. Καὶ
γιὰ ὁῦρον, παίρνουν βιβλία κατ'
ἐκλογὴν τους, ἀλλ' ἀπ' αὐτὰ μόνον
ποὺ ἐκδίδει ἡ Διάπλασις, ἀνά-
λογα μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλλων
ποὺ ἔχει ἐξέδωκε καθενας. Ἐστὶ
ὁ Κορυφαῖος, τῆς Πρώτης Τά-
ξεως παίρνει 60 λεπτῶν βιβλία
γιὰ κάθε δέκα τοῦ φύλλα, καὶ
πρὸς 10 λεπτῶν οἱ λοιποὶ. Π.: χ.: ἕνας
πρὸς ἑκατομῆς 1500 φύλλα, ἂν εἶναι
Κορυφαῖος — εἴτε Σύλλογος εἴτε
ἄτομον, —μπορεῖ νὰ διαλέξῃ καὶ νὰ
παραγγεῖλῃ βιβλία ἀξίας δραχ-
μῶν 90 (150×60) κ' ἂν εἶναι ἀπὸ
τοὺς ἄλλους δρ. 60 (150×40). Ὁ
Κορυφαῖος πάλι τῆς Δευτέρας
Τάξεως παίρνει βιβλία 40 λε-

πτῶν γιὰ κάθε δέκα τοῦ φύλλα
καὶ 30 λεπτῶν οἱ λοιποὶ. Τέλος
οἱ Ἐπαινούμενοι παίρνουν γε-
νικῶς 20 λεπτῶν βιβλία γιὰ κάθε
δέκα τοὺς φύλλα.

39.—Ἐκτός ἀπὸ τοῖς Δια-
πλάστοις καὶ Βιβλιοθήκης τῆς,
μπορεῖ κανεὶς νὰ παραγγεῖλῃ, γιὰ
δῶρον του καὶ μίαν συνδρομὴν γιὰ
τὸ ἐρχόμενο ἔτος, ἢ τετράδια Μ.
Μυστικῶν, ἢ Λυσόχαρτα κτλ. Ὅχι
ὅμως καὶ βιβλία ἄλλον ἐκδοτῶν.

40.—Γίνονται κ' ἄλλοι διά-
φοροι Διαγωνισμοί: Διηγήματος,
Ποιήματος, Μεταφράσεως ἐκ τοῦ
Γαλλικοῦ, Ἀγγλικοῦ ἢ Γερμανι-
κοῦ, Ζωγραφικῆς, Φωτογραφίας,
Καλλιγραφίας, Κρυπτογραφικῆς,
Λευκῶν Λέξεων, Τυπογραφικῶν
Λεθῶν κτλ. κτλ. Αὐτοὶ δὲν
εἶναι τακτικοὶ ὅπως οἱ ἀνωτέρω,
ἀλλὰ γίνονται ἐκτάκτως, εἴτε μίαν
φορὰ τὸ χρόνο, εἴτε κάθε δύο
χρόνια, μερικὸι καὶ κατὰ χρονία
διαστήματα μεγαλύτερα. Καὶ κάθε
φορὰ ποὺ προκηρύσσεται ἕνας
τέτοιος ἔκτακτος Διαγωνισμός,
βλέπει κανεὶς τοὺς ὁρους καὶ τίς
ὁδηγίες στὴ σχετικὴ προκήρυξιν.

41.—Ἐκτός ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω
γίνονται ἐκτάκτως κ' ἕνας ἄλλος
μεγάλος καὶ σπουδαῖος Διαγωνι-
σμός, ὁ λεγόμενος Κυριακὴ τῆς
Διαπλάσεως. Προτείνεται, μίαν
ἐκτάκτως, οἱ δι-γωνιζόμενοι ἀπαν-
τοῦν καὶ βραβεύονται οἱ καλύ-
τερος ἀπαντήσεις. Κοινωνοὶ ὅμως
ὅλες σὲ μίαν Συνεδρίασιν τοῦ
Συνεδρίου τῆς Διαπλάσεως, ποὺ
ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ἴδιαν, ἀπὸ
τὴν οἰκονόμον τῆς Κυρία-Μάρθας,
τὸν ψυχολόγον καὶ γραμματικὸν τῆς
Ἀνανίας, τίς Δώδεκα ἀδελφές
του, τὴ μαῦρην τους γάτα Πίσσα
κτλ. Τὰ πρακτικά, νὰ ποῦμε,
αὐτοῦ τοῦ συμβουλίου, ποὺ τὰ
κρατεῖ συνήθως ὁ Ἀναλίσκος, εἶναι
κ' ἡ κρίσις τοῦ Διαγωνισμοῦ μὲ
τάποτελέσματα, ποὺ δημοσιεύ-
ονται στὸ φύλλο μὲ σχετικὰ γε-
λοιογραφίας.

42.—Ὅλων τῶν Διαγωνισμῶν,
τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων, τ' Ἀπο-
τελέσματα δημοσιεύονται πάντα
στὸ φύλλο, ἀργότερα ἢ γρηγορό-
τερα, ἀναλόγως τῆς ἐργασίας ποὺ
ἀπαιτεῖ ἡ διαλογὴ κ' ἡ κρίσις
τοῦ καθενός, ποὺ ἐξαρτῶνται πάλι
ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν διαγωνιζο-
μένων, τὸ εἶδος τοῦ Διαγωνισμοῦ
κτλ.

43.—Δὲν πρέπει νὰ συγχέῃ
κανεὶς τοὺς Διαγωνισμοὺς ποὺ
κάνουν κοινὰ μερικὸι συνδρο-
μηταὶ ἢ Σύλλογοι Συνδρομητῶν,
δημοσιεύοντας Προκηρύξεις κ'
Ἀποτελέσματα στὴς Μικρὲς Ἀγ-
γελίες μὲ πληρωμὴ. Ἡ Διάπλασις
δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ αὐ-
τοὺς τοὺς ἰδιωτικοὺς Διαγωνι-
σμούς, οὔτε καμμίαν εὐθύναν ἀνα-
λαμβάνει. (Ἀκολουθεῖ)

Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν

συνδρομητὰς παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των
διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας,
ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2,50 διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας.
Ἄλλως δὲν εὐθύνομεθα διὰ τὴν
ἀπέλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μαμμά:—Μαρίνα, φώναξε
τὸ μαναβὶ πρὸς περὶ νὰ παρῶμε
σταφυλῖα.

Μαρίνα:—Μὰ θὺ εἶναι μπα-
γατικὸ! Δὲν ἀκούς ποὺ τὰ λέει
«σαρβατιανὰ»; Καὶ σήμερον εἶναι
Πέμπτη!

Ἀτλας

Ὁ Τσαννὴς λέει ἕνα κρυφὸ
σταυτὶ τοῦ Γιώργου. Κι' ὁ Σω-
κρατὴς, περιεργός, πάει ἀπ' ἄλλο
αὐτὸ τοῦ Γεωργίου, γιὰ νὰ τὰ
κουσῇ!!

(Ἐργονός)

Σμύρνη

Ὁ καθηγητὴς ξύνει τὸ μολύβι
του, ἀλλὰ ἡ μύτη σπαίζει καὶ πε-
φτει. Κι' ὁ Στελλάκος ποὺ τὸ
εἶδε:

—Κύριε, ἔπεσε ἡ μύτη σας!

(Ἐργονός)

Σμύρνη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38 Ἐυρυπιδίου

τὴν 28 Δεκεμβρίου 1924.

ΚΑΙ πάλι, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ,
εὐτυχῶς μὲν τὸ 1925. Μαζὶ μου,
αὐτὴ τὴν εὐχὴν σὰς στέλνουν κ' ὅ-
λοι μου οἱ συνεργάταις κ' ὅλοι μου
οἱ σπουδασταί. Εἴτε ὁ καινουργὸς χρό-
νος ποὺ ἔγινε, νὰ σὰς φερῇ,
κάθε καλὸ, καὶ εὐγενικὸ πρὸς εὐτυ-
χεῖς. Κι' ὅποιος εἶναι ἀρρωστος, νὰ
γίανῃ κ' ὅποιος εἶναι λυπημένος, νὰ
παρηγορηθῇ κ' ὅποιος ἔχει ἐλαττω-
ματα, νὰ διορθωθῇ. Κι' ὅλοι, κ' ὅ-
λες, νάστε καλά παιδιά καὶ νὰ
προκοβετε, πρὸς χαρὰ τῶν γονίων
σας καὶ δικήν μου!

Τὸ χαρτί τῶν Ἀύσεων μοῦ τελεί-
ωσε... χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω.
Ὅσοι ἀπὸν μοῦ παρηγγέλουν
αὐτὰς τίς ἡμέρας νὰ τοὺς στείλω,
πρέπει νὰ περιμένουν ὡς νὰ τυπω-
θῇ τὸ καινούργιον. Ἀλλὰ δὲν ἄρ-
γην· καὶ νὰ προφτασῶν ὅλοι νὰ
σταλῶν τίς λύσεις τοῦ πρώτου
φύλλου ἐντός τῆς προθεσμίας.

Ρωτῶ, Ἀλεξανδρε Μ., ἂν
ἐπιτρέπεται σ' ἕνα δακτυλὸ νὰ κτυ-
πῇ ἕνα μαθητὴν ὅταν εἶναι ἀρε-
στήτος; Πῶς; ὁ δακτυλὸς ἢ ὁ
μαθητὴς; ἢ ὁ μαθητὴς ἢ ὁ δακτυλὸς;
ἐννοεῖται. Ναι, κ' ἐγὼ τὸ ξέρω·
ποὺ σὺναι εἶναι ἀμελέτητοι οἱ μα-
θηταί... Ἀπὸ τὴν φρασίν σου ὅμως
δὲν βγαίνει καθαρὰ τὸ νόημα. Καὶ
ἔρεις γιὰ τὴν φρασίν σου δὲν
ἔχει καλὴ συνέταξη. Γι' αὐτὸ
λοιπὸν δὲν μοῦ ἄρσαν καὶ τὰ
κομμάτια ποὺ μοῦ ἐστειλες. Δὲν
ἔρεις ἀκόμα νὰ γράφῃς καλὰ καὶ
πρέπει νὰ ἐπιμεληθῇς.— Ὅσο γιὰ
τὴν ἐρώτησίν σου, ὄχι, δὲν ἀνα-
γνωρίζω διαπαιδαγωγίαν μὲ ξύλο.
Αὐτὴ εἶναι καλὴ λύση μόνο γιὰ
ζῶα. Πάλι ὅμως δὲν ἐχάθηκα ὁ
κόσμος, ἂν θυμῶσιν καμμίαν φορὰ
ἕνας δακτυλὸς καὶ δώσῃ ἕνα μπά-
τσον. Πάτεραι δὲν εἶναι κ' αὐτοίς.

Ἡ Δέλια, ποὺ διάβασε τὸ ἀρθρο
τοῦ κ. Στάμ. Στάμ. στὴν ἐφημε-
ρίδα, — πρὶν σὰς μιλήσῃ γι' αὐτὸ ὁ
κ. Φαίδων, — μοῦ γράφει σήμερον
πολλὰ καὶ ὠραία. Μεταξὺ τῶν ἄλ-
λων: «Ἐυχαριστήθηκα υπερβολικὰ,
σὲ βαβαί, ποὺ βράβηκα ἕνας ἄν-
θρωπος νὰ βροντοφωνήσῃ τίς ἀλή-
θειαις αὐτὰς ἀπὸ τίς στήλας μίας
ἐφημερίδας, ἀλήθειαις ποὺ βρίσκουν
ἀντικείμενον στὴς ψυχὰς ὅλων ἐκείνων
ποὺ ἔχουν εὐεργετηθῇ ἀπὸ τὴν δι-
πλάσιν τους, ποὺ τῆς χρωστοῦν τό-
σες γνώσεις καὶ τόσες ἰδέαις... Φο-
βῶμαι ὅμως πῶς ἡ φωνὴν του, γιὰ
τὸ Κράτος, θὰ εἶναι φωνὴν βοῶντος
ἐν τῇ ἐρήμῳ...» Κατοῖν ἡ Δέλια
θυμίζει ὅτι ἡ Βουλγαρία, μὲ δημό-
σια χρήματα, διατρέχει παιδικὰ πα-
ριδοκία, ἐνῶ ἐδῶ ὄχι μόνον τὸ Κρά-
τος ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ ἐξάμεινον,
τὸ ἀπαράμιλλο περιοδικὸν μας, ἀλλὰ
καὶ ἡ κοινωνία. Γιὰ τὴν σὲ πᾶσαι
ἀλλήλικες, καὶ πλοῦσις ἀκόμα,
ἀπὸ αστοχία, ρωμεικὴ ἀφρονεῖσια
καὶ κακὴ ἀντίληψιν, στερούν τὰ
παιδιά τους τὴν γερὰ αὐτὴν πνευμα-
τικὴ τροφή. Καὶ μοῦ διηγείται τὸ
ἐξῆς χαρακτηριστικόν: «Ἐπρόκειτο
σὰ μίαν κυρία νὰ ἐγγράψῃ τὴν μι-
κρὴν κόρη τῆς συνδρομητρίαν· ἀμα
ὅμως ἀκούσας ὅτι ὑπάρχει νὰ πλη-
ρωσῇ 50 δραχμὰς τὸ χρόνο, ἡ
κυρία εἶπε ὅτι θὰ τὸ οὐκ ἐφῆλ...
Ὅσο ἡ ἴδια εἶχε πρὸ ὀλίγου
ὅτι ἀγόρασε τῆς κόρης τῆς γαντιὰ
πολυτελεῖας τῶν 80 δραχμῶν. Κι' ἡ
Δέλια ρωτᾷ. «Καλύτερα λοιπὸν
εἶναι ἕνα κοριτσάκι νὰ ἔχῃ γαντιὰ
τῶν 80 δραχμῶν, ἢ νὰ ἔχῃ τῶν
30 καὶ τὴν Διαπλάσιν του;» Θαυμάσια!

Νὰ κ' ἡ καλὴ μου Φαῦστα ποῦ,
ἔχοντας νὰ καμῇ ἀπὸ ἕνα πρωτο-
χρονιατικὸν ὄμορον στὴς δύο μικρὰς
τῆς ἐξάδελφες, σκέφτηκε νὰ μοῦ τὴν
γρᾶψῃ συνδρομητρίαν. «Γιὰ τὴν
παῖδαν κ' ἂν τοὺς χάριξαι, λέει,
σὲ λίγες μέρες θὰ τοὺς ἦταν ἄχρη-
στα» ἀλλὰ τὴν Διάπλασι θὰ τὴν ἔχουν
ὀλοχρόνιος καὶ γιὰ πολλὰ μάλιστα
χρόνια, γιὰ τὴν σκοπεῖται καθε-
πρωτοχρονία νὰ τίς ἀναμνησκῇ... Ὁ,
τὴν εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γιὰ τὸ
ράτο, τὸ παραδειγματικὸ αὐτὸ ἐσ-
παθώμα καὶ περιμένω καὶ τὰ ἄλλα
ποῦ μοῦ ὑπόσχεσαι.

Ἡ Ἀλκυονίς μοῦ γράφει:
«Ἄλλη ἡμῶν πρῶτα ποὺ δὲν
σ' ἐπαίρνω κ' ἄλλη εἰμὶ τώρα. Δὲ
σὲν χρωστῶ αὐτὴν τὴν μεταβολήν,
καθὼς βεβαίαι κ' ὅλα τὰ ἄλλα παῖ

πρώτα σταλμένο, αλλά κι' ακατάλληλο· ἀργότερα νὰ μὴ στείλῃς κατὰ καλὸν τὸν Φλογέραν τοῦ Βοσκοῦ (εὐχομαι κι' ἐγὼ νὰ βραβεύῃς γιὰ νὰ εἶναι ἡ χαρὰ σου μεγαλύτερη· ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ βραβεύῃς, δὲν πειράζει· θὰ ὠρελῇσαι πὺν θὰ καταγίνῃσαι) Γαλαξίαν (βραβεῖον ἐστὶν ἡ χαρὰ πὺν εἶσαι «πλημμυρισμένος ἀπὸ χαρὰ» μὲ τὰ νῆα μου) Ναυτικὸν (γιὰ πόσες λογαριάζεται καθεμιά ἀπ' αὐτὰς τίς πολλαπλὰς Ἀσκήσεις, σοὺ τὸ λέει ὁ ἀριθμὸς τῆς) ὅσες ἔχουν τρεῖς ἀριθμοὺς, — π: χ: 18-20, — εἶναι τρεῖς ὅσες ἔχουν πέντε ἀριθμοὺς, — ὅπως τὸ σημερινὸ Μαγικὸ Γράμμα, 70-74 — εἶναι πέντε, κι' ὅσες ἔχουν ἓνα μόνο, σὺν τὸ διπλὸ Κεφάλι, εἶναι μία· αὐτὸ, ἐννοεῖται, εἶναι γιὰ τὸ μέτρημα τῶν Ἀσέων· αἰδεμένη, σὺς Συλλογὰς, κι' οἱ πολλαπλὰς αὐτὰς Ἀσκήσεις λογαριάζονται ὡς μόνες) Ἀετὸν τῆς Σελαιῶδος (εὐχαριστῶ, ἐξετέλεσα· λυσόχαρτο θὰ σταίλω εὐθὺς ἅμα ἐτοιμασθῇ) Ἀνεμοστρόβιλον (ἐστὶν ἡ 5 τετρ.) Χαμόγελο τῆς Εὐτυχίας (χαίρω πὺν τὸ ἀποφάσεις· τώρα γράφω μου καὶ μὴ σὲ μέλει· γράφεις τόσο καλὰ, πὺν δὲν θὰ φανταζόμουν πὺς εἶσαι ἀπὸ τίς πὺν μικρὰς μου φίλες) Βόλγαν (ὅχι ἰδέες τί ἀπάντη παραπάνω στὸ Ἀραπάκι) Σπαρτιάτην (κατευχαριστημένος λοιπὸν· χαίρω πολὺ) Ἑλληνα (μὲ φαίνεται ὅτι οἱ καθηγηταὶ σας ἔχουν τι κάνουν· πὺς θὰ σὲς ἔβριναν τόσες ἡμέρες, νὰ τὰ ἐσχάστε;) Μαρίαν Θ. Ὑφαντῇ (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τίς τρεῖς νέες συνδρομήσεις· τὸ ξεσπᾶσμά σου, βλέπω, προσδεύει) Γκαίμων (ἐγκάρδια συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἀρραβωνία τῆς καλῆς μας Μήλβι) Γαβριάν (εὐχαριστῶ πὺν θὰ κάμῃς καὶ Συλλογὸν γιὰ νὰ μὴ διαδώσῃς) Ἀνθισμένον Γασημί (διὰ τὴν τὸν ὀδηγὸ καὶ συμμορφώσῃς) Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλίαν (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία· τώρα λοιπὸν πὺν ἔχεις καὶ ψευδώνυμον, γράφω μου συχνά) Ἀύραν τῆς Ἡπειροῦ (πὺν μόνο βατερ' ἀπὸ τρία χρόνια; ἄς εἶναι, ἐλπίζω, μὲ τριπλὸ ζῆλον, νὰ νῆσαι πρὸς τὴν καλὴν καὶ χαίρω παρὰ πολὺ) Σμύρνην (θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοὺ πῶ) Δέλαν Χιώτη (τὸ ἔλαβα κι' ἐστὶν ἡ) Ἀγνήν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἰ. Ν. Ζερβουδάκη (ἡ διέφυγες τῆς «Φιλοτελείας» εἶναι: Στ. Μακρυμύχalon, ὁδὸς Ὑψηλάντου 149, Πειραιᾶ) Ἀλκυόνα (ἡ συστημένη ἐλήφθη κι' ἐξετελέσθη) Σάνθιππον, Μανεδονόπουλον, Μεν. Παπαλουδῆν, Νεφέλην, Ἐλενθερωμένην Ἑλλάδα, Χρυσάνθεμον, Πολυδύσκην Καλδῆν, Ἀστέρη τῆς Φυλῆς, Πασχαλιάν, Δημομονίαν, Χλωμὸν Δειλινὸν, κτλ. Ταμεριάνον, Θιμμένην Ψυχὴν, Μικρὸν Πυγμάχον (ἐστὶν ἡ) Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Δεκεμβρίου, θάπαντῃς ἀπὸ ἀρχόμενον.

Τὸ πρῶτον κατῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 219ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δακτύλις μέχρι 3 Μαρτίου.)

64. Δεξιόγραφος

Μιά πρόθεσις τὸ πρῶτό μου, Στὸ πόδι σου τὸ δευτέρό μου Καὶ κόρη ἀρχαία, φιλόστοργη Μὰ τραγική, τὸ σύνολό μου.

Ἀρτισμὸν Κῦμα

65. Στοιχειόγραφος

Νεαρὸ κι' ὁμορφὸ ζῶο Εἶμαι, ἀπειράχτο ἀν' μάφησης· Γίνομαι νησί στὸ Αἶγαίον, Ἐνα σῖγμα ἀν' μοῦ κολλήσεις.

Νιάνιαρο

66. Μεταγραμματισμός

Βγάλε Κάπα, βάλε Πι, Καὶ θὰ γίνῃ τὸ νησί Ὅνομα κοινὸ ἀνδρικό, Μάλιστα χαϊδευτικό.

Βασίλειος Παπακωνσταντινίδης

67. Ἀναγραμματισμός

Θαλασσινὸ πὺν τρωγεταί Χηβάδα, μύδι, χτένι, — Τοῦ τρώγω τὸ κεφάλι, Τὸ ἀναγραμματίζω Καί, — ἰδέε, καλε, τί βγαίνει! — Εὐθὺς σὲ κάστρω ἀπορῆτο Τὸ μετασχηματίζω.

Ἑλληνική Δόξα

68. Κλάδος Φοίνικος

Καθέτως, χώρα τῆς Ἀσίας (τῆς ὁποίας κάθε γράμμα γίνεται ἐναλλάξ ἀρχικὸν ἢ τελικὸν λέξεως.) Δεξιὰ ἐκ τῶν ἄνω: Ποταμὸς τῆς Γερμανίας, Φιλέλιν ποιητῆς, Μυθικὸς κιθαρωδός. Ἀριστερὰ ἐκ τῶν ἄνω: Κράτος τῆς Β. Εὐρώπης, Χερσὸν τῆς Ἀσίας, Ἐπιφώνημα σχετικιστικόν.

(Νέον Σχῆμα)

Ναυτιλός

69. Κρυπτογραφικόν

1233456789 = Πέρονης στρατηγός
2323 = Θεά.
32823 = Δηστής.
48459 = Νήσος.
56789 = Προίξ.
63124 = Θεά.
7289 = Εργαλεῖον.
84243 = Νύμφη.
972884 = Ποιήτρια.

Υπνιάρα

70-74. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ προσοδὴν ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ὄνος, ὄρῳ, λευκός, παρὰ, παῖς.

Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες

75. Διπλὸ Κεφάλι

Ὅρος, Ρίς, Ὀπή, Δάλος, Φάμα, Ἀδλός, Ἴον, Ἀπών.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτάς νὰ προστεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἓν γράμμα ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τὰρχικὰ νὰποτελέσουν φυσικὸν φαινόμενον.

Χρυσομαλλοῦσα τὸν Σφαιρὸν

76. Ἑλλειπτοσύμφωνον

ααε-ο-υαι-ου-ου-α-ε-ευη-η-να.

Τόσον τοῦ Φοίβου

77. Γρίφος

εα εα
εα αν αν εα
αν εμου αν
σε αν
εα αν αν εα
εα εα εα

Γλυκὸ Χαμόγελο

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

78. Enigme

Je suis en fonctions plus élevé qu' aucun, Mais sans ambition, sans espoir qui la fonde; Avec l' air brusque et fier j' obéis à chacun, Et pourtant c' est moi qui mène tout le monde.

Δαμπερὸς Ἡλῖος

ΔΥΣΒΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 43

607. Σίκινος (σύ, κείνος) — 608. Ποιμὴν (πῖ, μὴν.) — 609. Πρωσία, Ρωσία.

610. Σ Α Λ Ρ
Ο Ι Τ Ω
Λ Κ Α Υ Ρ Η Η
Ε Υ Α Α Υ Ρ Η Η
Β Κ Α Λ Ο Σ Ο Σ

611. Σύμη-Κύμη. — 612. ΩΚΕΑΝΙΑ (Κίνα, ἔαν, ἄνια, Νικαία, Ἰωάννα.) — 613 617. Διὰ τοῦ Ν: Νεῖλος, νοδὲς, ναδὸς, ἄνιός, νάδος. — 618, ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡ (ΝΑούμ, ΒΟΥδus, ΧΟρός, ΔΟμοκος, ΝΟτος, ΣΟΡβόννη.) — 619. Τοῦ κόρακα ταυρὸν δὲν βγάξει περιστέρια. — 620. Ἐγγραφεῖς συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως (ἐν, Γραφή, τέ, σύν, δο, ὅμοι, τέτης διὰ πλᾶς ἔως) — 621-625 Par la lettre R: declarer, roche, rampe, courage, forcer. — 626. Cheval-Vache.

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1894) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς ἑξί: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25, ταχυδρομικὸς δὲ ἀποστέλλόμενος δραχ. 26 διὰ τὸ ἔστωτικὸν καὶ δραχ. 30 διὰ τὸ ἔσωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1924) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 81 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος ἀρραφὸς, δρ. 70 καὶ ραμμένος δρ. 75. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ ἔσωτερικὸν δραχ. 2 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 5 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ ἔξωτικὸν δρ. 12, — εἰτε ἀρραφὸς εἰτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ' — 86)

Τριανταφυλλένια καὶ Ἡλιογέννηται ψηφίσαντες. Μὰ μὴ ξεγνᾶτε πὺς κι' ὁ Ἰδανισμός κατὰ ἀπὸ Σῶς ἀπαντᾷ.

(ΚΕ' — 87)

ΔΑΝΙΣΜΟΣ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ, ὑποψήφιος Δημοψηφισματος, ψηφὸν ζητᾷ.

(ΚΕ' — 88)

Ἀριστοκράτισσα, σὲς εὐχαριστῶ· δέχομαι.

(ΚΕ' — 89)

Ἀκυρὸν διαγωνισμὸν. Στείλαντας: Κυριαζῇ, Λαντούτσα, Ζανὴ ἢ εὐχαριστῶ. Κώστας Τζαβάρας

(ΚΕ' — 90)

Διαγωνισμὸς κοριθῶν παρατείνεται μεχρὶ Φεβρουαρίου. Στείλανε ὅλοι. Νικ. Καραγιάν, κορη; Ἰερὸν Ἐλευθερίου, 20 ψηφίους στείλαμε.

(ΚΕ' — 91)

Ἐλεγχόμενος στὸ κομψὸν σαλόνικόν τ. ε. Διαπλάσεως, κηρύττει πόλεμον κατὰ τοῦ «Ἐιτανός». — Κλεφτόπουλο τοῦ 21

(ΚΕ' — 92)

Ὅσους ἐστὶν ἀνὰ ποιητὰν, εὐχαριστῶ. Βραβεύω τὸν Ἀστέρι. Ὁλέμπικ, περιμὲν ὡς συστάση γιὰ τὴν ἀπάντησιν πὺν χρωστῶ. ΦΙΛΟΤΟΜΟΣ

(ΚΕ' — 93)

Μόνον ἡ ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ κι' ὁ ΔΑΝΙΣΜΟΣ ἀξίουν ὑποστήριξιν στὸ Δημοψηφισμα. — ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΗ κι' ὁ παλῆος Ἐπαναστάτης

(ΚΕ' — 94)

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ — ΕΡΜΟΤΑΤΑ εὐχαριστῶ τὰ εὐγενικὰ Διαπλάσεως, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΛΕΣ καὶ τοὺς ΣΥΛΛΟΓΟΝ, πὺν μὲ ψ. φησαν στὸ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟΥ 1923 καὶ πῆρα τὸ ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ. ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

(ΚΕ' — 95)

Ἀναπημένους μου ΛΗΜΟΝΙΑ, ΠΑΣΧΑΛΙΑ, ΝΑΡΚΙΣΣΑ, ΡΑ' Ἰ ΝΑ, χαροῦμενος κι' εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος χρόνος.

ΖΑΚΕΛΙΝΑ

(ΚΕ' — 96)

Σὰς καίρετό, Διαπλάσεως, Διαπλάσεως, ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΣΥΝΘΕΤΗΣ

(ΚΕ' — 97)

Η ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ» εὐχεται στὰ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΛΕΙΑ τὸν καινούργιον χρόνον 1923 χαροῦμενος κι' εὐτυχισμένο.

(ΚΕ' — 98)

ΧΑΡΑ, ΖΑΚΕΛΙΝΑ, γιομάτος εὐτυχία νὰ ναι γιὰ Σῶς ὁ καινούργιος χρόνος. ΝΑΡΚΙΣΣΑ, ΛΗΜΟΝΙΑ, ΦΡΟ' Ἰ ΛΑ' Ἰ ΝΑ, ΡΑ' Ἰ ΝΑ

(ΚΕ' — 99)

Παρατείνωμεν διαγωνισμὸν (ΚΕ' — 1187) τέλῃ Φεβρουαρίου. — Ἐλευστ. Ρουσσάκης, Φαίδων Ἀλεξανδριδῆς.

(ΚΕ' — 100)

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ ὑποψήφιος ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

(ΚΕ' — 101)

Παῖδι, ψηφίσαντες ὅλοι τὸ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

(ΚΕ' — 102)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ» ἀποσπηρεῖται στὸ φετινὸν Δημοψηφισμα τοὺς τρεῖς πρῶτους πὺν θὰ ζητήσουν τὴν συνδρομὴν μας. Διότι: Ἰάνη Κ. Πετρίδην, Ἀλκαμένους 118 Ἀθήναι.

(ΚΕ' — 103)

Καὶ μεῖς, ΙΔΑΝΙΣΜΕ, σὲ ψηφίζουμε ὁλοκαρῶς, ἐθένα πὺν τόσες μουφιὰς κερβέεις, δείχνοντάς μ' αὐτὸ τὴν ἀγάπην μας. — Μυτιληνός, Ὀνειροπλεχτῆς

(ΚΕ' — 104)

Εἰς μὴς ψηφίσατε. ἂν θέλετε βραβεῖον Ἐκλογέως.

(ΚΕ' — 105)

ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

(ΚΕ' — 106)

Προκηρύσσει διαγωνισμὸν καλλιτεχνικῶν καρτῶν (μὲ μίαν σκεπὴν) προσημασμένην βραβεῖα ἐκλεκτά. Νέλλη Καλοῦτσουλοῦ ποτε restante Ἀθήναι. Ἰγνακίου, Μοναχῶν, ἐξυμνοῦμεν ἡμεῖς, «Μαυρὴ Σκία», Μεγάλη Ἑλλάς, Νεκρολούσο, Πουλί τῆς Καταγίνης, Ρίτα, Μικρὸ Καλλιτεχνῆ, Ἀνθούλα καὶ ἀπ' ὅλες τίς φίλες μου καὶ φίλους περιμένο. — ΠΑΝΓΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ

(ΚΕ' — 107)

Διαπλάσεως ψηφίζοντες τὸν ΡΟΥΜΒΕΝΣ, δείχνοντες τὴν ἀγάπην σὲς στὴν τέχνην.